

ning i Asien, virker i forhold til de nye konflikt-punkter, der er mange steder i verden?

Villy Søvndal (SF):

Det spørgsmål, vi diskuterer, lyder, om den danske regering har ændret holdning til deltagelse i missilskjoldprojektet.

Det kan man altid diskutere, men jeg tror i virkeligheden, at det, statsministeren giver udtryk for, hele tiden har været regeringens holdning og også statsministerens holdning.

Jeg synes, udenrigsministeren kom til at sige det meget tydeligt i går, og statsministeren kom til at bekræfte det meget tydeligt i dag, nemlig at den formelle skal er, at vi siger ja til undersøgelser. Men når man allerede har udnævnt det, man vil undersøge, til fredens store projekt, så er det, der er tilbage, at tage stilling til nogle økonomiske spørgsmål og nogle tekniske spørgsmål og få dem løst.

Når man har den indgang til diskussionen, at det her helt uproblematisk er et fredens projekt, så er den store nyhed vel også i dag, at regeringen reelt har taget stilling.

Jeg vil så spørge modsat: Hvilke argumenter skal komme, for at den danske regering, når undersøgelsen er afsluttet, ikke vil støtte sådan et projekt?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil ikke på nogen måde gå ind i hr. Villy Søvndals mange spekulationer om, hvad der skal til for at sige ja, eller hvad der skal til for at sige nej.

Nu griber vi det an i den rigtige rækkefølge, nemlig at vi først og fremmest i NATO-regi beslutter at iværksætte undersøgelser. Alene dét er jo et stort fremskridt i forhold til, hvordan sagen lå for måske 1½ til 2 år siden.

Dengang var der tale om, at der var udsigt til et amerikansk missilskjold. Nu opererer man pludselig på det i NATO-regi, og dér skal man huske: NATO-regi er jo også et samarbejde med Rusland i vore dage, så der sker hele tiden noget.

Men jeg må sige, at der sker ingenting, når det gælder venstrefløjens holdninger til sikkerhedspolitik. De er fuldstændig støbt i beton. Der kan man i hvert fald tale om en total fasthed og forudsigelighed, for det er, som det var i 1980'erne.

Og når hr. Holger K. Nielsen siger, at han var stolt af fodnoteperioden, fodnotepolitikken, så fortæller det alt. Så giver det os svaret på, hvor-

for hr. Holger K. Nielsen og hr. Villy Søvndal kappes om nu at være den mest venstreorienterede, når det gælder sikkerhedspolitikken. Hr. Holger K. Nielsen og hr. Villy Søvndal vil have, at Danmark igen skal indlede en fodnoteperiode, hvor Danmark skal melde sig ud af det internationale samfunds kamp mod slyngelstater og ikke engang vil undersøge, om vi har en mulighed for at beskytte os mod dem.

Det er en tilbagevendende til den fodnoteperiode, som hr. Holger K. Nielsen var så stolt af, men det forklarer også det hele.

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg må sige, at der så også er en forklaring på hykleriet fra regeringens side, når man stiltiende anerkender, at Rusland slagter civile i Tjetjenien, som vi har diskuteret tidligere her i dag.

Kl. 13.25

Men jeg synes virkelig, at befolkningen har krav på et svar på, hvordan det her missilforsvar skal forholde sig til de nye konflikter, der er i verden. Der har vi jo næsten fået en tilståelses-sag her i dag, hvor statsministeren siger, at i forhold til terrorismen virker det her ikke. Jamen er det ikke terrorismen, man er enige om, er det vigtigste at bekæmpe i øjeblikket?

Når man så hører statsministeren komme med det her glødende forsvar for missilforsvaret, hvorfor kunne man så ikke forvente, at han meldte klart ud, var ærlig, og sagde til Folketinget, sagde til befolkningen: Jo, vi synes, det her er en fremragende idé, og det støtter vi et hundrede procent?

Det ville da være ærlighed i stedet for den her form for stikken ting under stolen, som vi har set fra regeringen også her i dag.

Villy Søvndal (SF):

Det er egentlig med en fantastisk energi, statsministeren konstant forsøger at komme til at snakke om helt andre ting end det spørgsmål, det drejer sig om, nemlig missilskjoldet.

Vi kan godt tage en diskussion om USA's rolle med en meget konfrontatorisk administration i forhold til verdens konflikter i Mellemøsten, i Irak osv., men den diskussion synes jeg jo ikke spørgsmålet i så høj grad drejer sig om. Jeg forstår godt, at statsministeren ikke har så meget lyst til – når man dels har sagt, at vi skal undersøge et projekt, men på forhånd har udnævnt det projekt til at være det store fredens projekt – at sige, at så er det jo kun teknikaliteter, der ligger tilbage.